

N°

2418

Rep. Nr. 2012/ 5737

31-07-2012

1ste kamer

ARREST

Het Hof van Beroep te BRUSSEL, eerste kamer, na beraadslaging, spreekt volgend arrest uit :

A.R. nr. 2009/AR/2205

INZAKE VAN :

, wonend te

appellant tegen een vonnis uitgesproken door de uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 22 juni 2009,

vertegenwoordigd door Meester
advocaat te

TEGEN :

Het **VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd

geïntimeerde, vertegenwoordigd door Meester
, advocaat te

1. De procedure

In dit arrest oordeelt het hof over het hoger beroep tegen een vonnis zoals in kort geding van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 22 juni 2009.

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, waaronder artikel 24, zijn nageleefd.

Het arrest wordt gewezen na tegenspraak.

Partijen verklaren dat het vonnis niet werd betekend. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld.

Eindarrest
(bevestiging)

Partijen verklaren dat het vonnis niet werd betekend. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld.

2. De feiten

De eerste rechter heeft de relevante feiten correct en volledig weergegeven, als volgt:

1.1. - Sinds 2006 exploiteert een bedrijf van herstelling van landbouwmachines aan

Volgens het gewestplan vastgesteld bij KB van 28 maart 1997 is het bedrijf deels gelegen in een natuurgebied, deels in agrarisch gebied.

1.2. - Op 7 april 2009 komt verbonden aan het Agentschap Inspectie RWO ter plaatse en maakt een proces-verbaal op.

stelt vast dat er op het perceel een verharding is aangelegd die gebruikt wordt voor de opslag van verschillende landbouwwerktuigen.

stelt vast dat er op het gedeelte van het perceel dat zich achter de woning bevindt, landbouwmachines gestald worden.

Hij vermeldt in het proces-verbaal dat hij op 8 april 2009 observaert dat er tegen de achterste perceelgrens van het perceel een metalen constructie geplaatst werd waarin allerlei machineonderdelen worden opgeslagen.

Tegen de achtergevel van de loods op het perceel bevindt zich een metalen constructie waarop tractorbanden liggen opgeslagen; zo stelt hij vast.

vermeldt in het proces-verbaal dat wederrechtelijke handelingen pleegt die erin bestaan dat hij gewoonlijk gebruik maakt van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel en afval en dat hij gewoonlijk gebruik maakt van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, zonder dat hij een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning heeft verkregen.

In het proces-verbaal wordt verder vermeld dat zich schuldig maakt aan een inbreuk tegen de artikelen 146 en 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Aan wordt op 7 april 2009 een mondeling bevel gegeven tot onmiddellijke staking van het gebruik van de grond voor het plaatsen van allerlei materiaal, materieel en voertuigen.

Op 9 april 2009 bekrachtigt gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, het mondeling bevel tot staking dat op 7 april 2009 aan gegeven werd.

1.3. - Op 24 april 2009 dagvaardt het VLAAMSE GEWEST (...).

31-07-2012

3. Het onderwerp van de vordering

3.1.

Voor de eerste rechter vorderde de maatregel houdende het bevel tot staking mondeling ten aanzien van te zeggen voor recht dat uitgesproken op 7 april 2009 en bekrachtigd bij beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur op 9 april 2009, met onmiddellijke ingang wordt opgeheven".

Het VLAAMSE GEWEST concludeerde tot de ongegrondheid van de vordering.

3.2.

De eerste rechter verklaarde de vordering van ontvankelijk maar ongegrond, en veroordeelde hem tot betaling van de kosten.

3.3.

In hoger beroep herneemt hij vraagt ook voorbehoud te verlenen voor schade veroorzaakt door de bestreden maatregel van stalling van voertuigen en alaam op de vergunde verharding/parking, en vraagt het VLAAMSE GEWEST te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 1,00 EUR provisioneel. zijn oorspronkelijke vordering;

Het VLAAMSE GEWEST concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep en van de andere vorderingen van

4. De gronden van de beslissing en het antwoord op de middelen van de partijen

4.1. De grond van het hoger beroep

Het bevel tot staking van artikel 154 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, nu artikel 6.1.47 VCRO is een preventieve maatregel. De rechter beslist ten gronde over de vordering tot opheffing en toetst hierbij het bevel op zijn externe en interne wettigheid, en mag hierbij nagaan of het bevel een preventieve aard heeft dan wel berust op een machtsoverschrijding¹.

Het bestreden stakingsbevel steunt op inbreuken op artikel 99 § 1, 5° van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, nu artikel 4.2.1. VCRO, dat luidt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:
[...]
5° een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor:
a) het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval,
b) het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens,
[...]

¹ Cass. 16 januari 2009,

www.juridat.be.

beklemtont dat de tekst het heeft over gebruik van een grond, wat betekent een grond die niet het voorwerp is geweest van een stedenbouwkundige vergunning, terwijl hij een perceel gebruikt waarvan een vergund geachte verharding is aangelegd. De lezing van kan niet gevolgd worden: artikel 4.2.1. 5° betreft duidelijk en ondubbelzinnig het gewoonlijk gebruik en niet de aanleg, en de bepaling maakt op geen enkele wijze een uitzondering op het verbod ingeval de grond waarop het gewoonlijk gebruik gebeurt met vergunning verhard is. Anders dan verdedigt, staat een vergunde verharding niet gelijk met een vergunde parking; de in casu bestaande verharding impliceert geen vergund gewoonlijk gebruik in de zin van artikel 4.2.1. 5°. Overigens zou een vergund gebruik voor parking nog niet een vergunning impliceren voor de opslag bedoeld in artikel 4.2.1. 5°, a).

Dat het gewoonlijk gebruik voor 1999 niet vergunningplichtig was, doet aan het bovenstaande niets af. Het verbod uit op artikel 99 § 1, 5° van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, nu artikel 4.2.1. VCRO maakt geen uitzondering voor een voordien reeds aanwezig gebruik. Het VLAAMSE GEWEST laat terecht gelden dat het vermoeden van vergunning uit artikel 4.2.14 VCRO alleen geldt voor bestaande "constructies".

Met betrekking tot de eerder aangetroffen containers en rekken wordt geen betwisting gevoerd.

31-07-2012

De eerste rechter heeft terecht geoordeeld dat het stakingsbevel een preventief karakter heeft. Het bevel viseert immers het actuele gebruik en dus voortdurende handelingen, en niet het herstel van een toestand nadat een misdrijf is voltrokken. Het bevel beoogt niet het beëindigen van een toestand die het gevolg is van handelingen, maar het beëindigen van die handelingen zelf. Het strekt dus tot het voorkomen van verdere aantasting van de ruimtelijke ordening².

ontwikkelt geen middel met betrekking tot zijn vordering tot schadevergoeding. Uit niets blijkt dat het stakingsbevel of de weigering tot opheffing onrechtmatig is. De vordering is ongegrond. Er is ook geen grond tot het verlenen van voorbehoud (wat daarvan ook de waarde mag zijn).

5. De kosten

Er is geen reden om voor de rechtsplegingsvergoeding af te wijken van de toepassing van het basisbedrag. Met toepassing van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007³ bedraagt dat basisbedrag geteet op de niet waardeerbaarheid van de vordering (geïndexeerd) 1.320,00 EUR.

Het VLAAMSE GEWEST vraagt geen rechtsplegingsvergoeding.

² Zie Cass., 1 maart 2010,

www.juridat.be.

³ Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerking-treding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat.

OM DEZE REDENEN :**HET HOF,**

Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep van _____ ontvankelijk maar ongegrond.

Verklaart de vordering van _____ ontvankelijk maar ongegrond.

Veroordeelt _____ tot de betaling van de kosten van het hoger beroep, begroot

- in hoofde van hemzelf op € 1.506(186 rolrecht + 1.320 rechtsplegingsvergoeding), en
- in hoofde van het VLAAMSE GEWEST op NIHL.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter buitengewone openbare terechtzitting van de burgerlijke **eerste kamer** van het hof van beroep te Brussel, op

31-07-2012

waar aanwezig waren en zitting hielden :

Raadsheer,
Griffier.